

לזכרה של טובה לרנר

אחת החברות שהתקרבה אלי במהירות, כאשר הגענו למשק, הייתה טובה. היינו שכנות, אחרי יום-עבודה היו מתאספים בחדרנו הרבה חברים, ובניהם גם טובה, להאזין לרדיו, זה היה המכשיר הראשון בחדרי חברים, אשר הבאנו אותו מקריית-חיים. במשק היה רק מקלט אחד ויחידי - כללי, בחדר-תרבות, והוא שימש את כל הציבור. אחרי החדשות היינו שרים ומדקלמים, וטובה פיתה מפטיינת מכולנו; היא זכרה בעל פה יצירות של פושקין ולרמנטוב וקלסקנים אחרים. ביחוד הצטיינה טובה בשירה. אפילו כעבור שלושים שנה, כאשר במטבח היינו אנו, הזקנות, רכונות על עשיית עופות, או הכנת דגים, הייתה טובה פורצת בשירה, ואנו עוזרות לה. באותו זמן נשכחו המכאובים והמיחושים, וערימות דגים ועופות היו מצטברים ונעלמים תחת ידינו. בשנים האחרונות ידעה טובה הרבה חולי, אבל כל פעם הייתה מתגברת וחוזרת לעבודה, ושרה. אחרי האסון, כאשר קבוצת חברים בעבודה בבנות עלו על מוקש, ובניהם היה בן-הזקונים, חנן, הוא השתתף בכיבוש ירושלים, חזר בריא ושלם, ודוקא בעבודה בבית מצא את מוחו. מאז נדמה טובה, גברו עליה המכאובים. היה נדמה לה כי היא לא מספיק מחאבלת על חנן. המחשבה הזו הציקה לה הרבה. טובה, אשר ידעה להתגבר על המחלות במשך שנים, הוכרעה הפעם.

יהי זכרה ברוך ביננו.

מרים פלג